

Sygnatura akt VIII C 1652/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1652/17

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2017 roku powód – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu K. G. powództwo o zapłatę kwoty 10.040,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 20 lipca 2000 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. umowy bankowej nr (...)-(...). Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na naruszenie przez pozwanego jej postanowień w części dotyczącej warunków spłaty.

W dniu 12 kwietnia 2011 roku pierwotny wierzyciel zawarł z (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem, którą następnie w dniu 18 maja 2016 roku nabył (...) Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty na podstawie kolejnej umowy przelewu, który następnie na mocy porozumienia z dnia 18 maja 2016 roku wszystkie prawa i obowiązki wynikające z wyżej wskazanej umowy przelewu wierzytelności przeniósł na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Umową przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 1.997,88 zł tytułem niespłaconej należności głównej, kwota 119,38 zł tytułem opłat, prowizji i kosztów oraz kwota 7.923,68 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

(pozew k. 20-21)

Na rozprawie w dniu 22 marca 2017 roku w pełnomocnik powoda nie stawił się, podobnie jak pozwany, który nadto nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół rozprawy k. 46)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2000 roku pozwany K. G. zawarł ze (...) Bankiem (...) S.A. w L. umowę o pożyczkę pieniężną nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1.997,86 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami pozwany zobowiązał się spłacić w 12 równych miesięcznych ratach po 189,03 zł każda.

W dniu 20 sierpnia 2002 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr 797/LZ/02/GD/ZW, dotyczący zobowiązania dłużnika wynikającego z niewykonania umowy kredytu/pożyczki nr (...)-(...) z dnia 2 lipca 2000 roku, w którym zadłużenie dłużnika określono na kwotę 3.453,44 zł.

(kserokopia umowy k. 24-25, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 26, okoliczności bezsporne)

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2003 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 797/LZ/02/GD/ZW z dnia 20 sierpnia 2002 roku na rzecz (...) Banku (...) S.A. w L..

(kserokopia postanowienia k. 27)

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) N. Sekurytyzacyjnym Funduszem I. Zamkniętym a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z dnia 31 maja 2016 roku wskazano, że zadłużenie pozwanego K. G. wynosi łącznie kwotę 9.874,06 zł.

(wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dn. 31.05.2016 r. k. 29)

W dniu 13 czerwca 2016 roku sporządzono skierowane do pozwanego zawiadomienie zawierające informację, że wszelkie wierzytelności z tytułu umów zawartych z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zostały przeniesione na rzecz (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia, czy choćby nadania przedmiotowego zawiadomienia dla pozwanego.

(kserokopia zawiadomienia k. 23, okoliczności bezsporne)

W dniu 16 czerwca 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 18 maja 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna na podstawie umowy przelewu wierzytelności zbyła roszczenie względem dłużnika K. G. na rzecz (...) Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. W ramach zawartego porozumienia z dnia 18 maja 2016 roku (...) Windykacji (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeniósł wszelkie prawa i obowiązki wynikające z wyżej wskazanej umowy przelewu wierzytelności na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016 roku powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 10.040,94 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 22)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie wobec niewykazania legitymacji czynnej powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w ogóle nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego K. G., wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) S.A. w dniu 20 lipca 2000 roku umowy pożyczki o nr (...), tym bardziej, że przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód w ogóle nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” K. G. i jako wynikająca z opisaney umowy

– rzeczywiście istnieje i że ją skutecznie nabył. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, wobec nie wykazania

– poprzez złożenie kolejnych umów cesji – że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Windykacji (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, który z kolei nabył tę wierzytelność od (...) Bank S.A., który nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela (...) Banku (...) S.A.

Zawodowy pełnomocnik powoda nie złożył do akt wszystkich, kolejnych umów cesji, które potwierdzałyby fakt nabywania wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem przez kolejnych cesjonariuszy i ostatecznie, które wykazywałyby fakt nabycia praw do niej przez powoda.

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi załączona do akt sprawy umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2016 roku zawarta pomiędzy (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym a powodem wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Tego rodzaju dokument nie może bowiem stanowić i nie stanowi dowodu na fakt nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanego wobec braku dowodów, że cedent, tj. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty skutecznie sam nabył przedmiotową wierzytelność.

Również załączony do pozwu wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to również dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanego ani faktu jego nabycia przez poprzednika prawnego powoda.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi również, co jest zresztą oczywiste, złożona do akt kserokopia zawiadomienia z dnia 13 czerwca 2016 roku. Dokument ten stanowi co najwyżej wyłącznie dokument prywatny, do którego moc dowodowa ogranicza

się do wykazania, że osoba, która pod takim dokumentem się podpisała, złożyła oświadczenie objęte treścią dokumentu. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń, dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Omawiane wyżej dokumenty w żaden sposób nie dowodzą faktu dokonania pomiędzy poszczególnymi podmiotami cesji wierzytelności, przy czym zauważyć należy, że część z nich: zawiadomienie o cesji wierzytelności, umowa o

pożyczkę, bankowy tytuł egzekucyjny, czy postanowienie są jedynie kserokopiami nie poświadczonymi za zgodność z oryginałem a zatem wątpliwości może również budzić nawet uznawanie ich za dokumenty prywatne.

Podkreślić pod tym należy, że wykazanie legitymacji czynnej jest podstawową powinnością procesową każdego powoda.

W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby.

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwanego obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, jak i dowód skutecznego nabycia takiej wierzytelności. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...)–148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwanego obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. umowy pożyczki (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma) i że wierzytelność tę skutecznie nabył. Powód nie udowodnił zarówno istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu, jej wysokości, jak i faktu jej nabycia, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu dowodów potwierdzających zarówno zasadność roszczenia jak i legitymację procesową czynną, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że powód nie wykazał również, że pozwany w istocie zawarł umowę stanowiącą źródło roszczenia pozwu, tj. umowę (...)– (...). Do akt sprawy zawodowy pełnomocnik powoda załączył jedynie umowę (...). Strona powodowa nie załączyła również do akt sprawy żadnego dokumentu, z którego wynikałyby przyczyny oraz sposób wyliczenia kwot, dochodzonych przedmiotowym powództwem, w szczególności w zakresie kwoty 119,38 zł tytułem opłat, prowizji i kosztów oraz kwoty 7.923,68 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, i w konsekwencji zasadność obciążenia pozwanego tymi opłatami. Tym samym powództwo podlegałoby oddaleniu z

uwagi na nieudowodnienie jego wysokości nawet gdyby przyjąć, że powód wykazał swoją legitymację czynną, czego jednak w sprawie również nie wykazano.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem i w konsekwencji powództwo zasługiwało na oddalenie.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy przy tym wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu a wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.